

Ve Artık Bir Daha Asla Dememek İçin

– Deniz Pınar · 15 Ocak 2013

yıllardır saklandığım barınaktan
ayaklarımın götürebildiği kadar uzağa
demir kapımın soğukluğuna ki
ilk kez hissediyorum onu
oysa o da benim gibi hep burda.
-işte oraya
ve yanına ,
ehlileşmiş bir yalnızlaşmayla gidip
düşü/yorum
alnını otobüs camına
parmaklarını nefesine dayamış afeti zulme
hayır.
ahvalimden sır yok

ayak parmaklarıma bulaşan çamur yüzüme muştu oluyor.
insanlar ağlıyor omuz hizalarımda
elleri ceplerinde ısınan aylaklar
düşleri soğuk
kar altında,
köprüde el açan
siyah poşetlere ağlayan
şevkatimden çok cebime bakan
aç gözlü bir dilenci ihaneti gibi
rehnedilmiş bir saatın akrebiyim.
yavaş ve sessizce soluyorum
aklımı yitirişimin cinayet saniyelerini.
gözlerini.
hatırlamıyorum.

ve artık bir daha asla dememek için
acıya son reddesine kadar olgunlaşmalıyım.
daha fazla ağlamamak için
en çok ben ağlamalıyım
daha fazla üşümek için bu zamanlar
en çok ben üşümeliyim.

güneşin esmer tenine kızarcasına
en çok ben yanmalıyım.
en çok ben dememek için
en çok ben...

şeşbeş diyorum elimdeki zarlara
hep yek geliyor ne fayda

Şiirin videosu için:

www.youtube.com/watch?v=v-2vDbTx-yo&feature=youtu.be

.